

**ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ
Α' ΚΛΙΜΑΚΙΟ**

Αρ. Παραπόνου: 143/39/3584

Ενώπιον: ΠΡΟΕΔΡΟΥ: ΞΕΝΙΟΣ Λ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΕΛΟΣ: ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΖΟΠΠΟΣ
ΜΕΛΟΣ: ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

Μεταξύ:

A. A. M.

Παραπονούμενος

-και-

M. M.

Εγκαλούμενος

Για τον Εγκαλούμενο: Παρών προσωπικά

Ημερομηνία: 04/10/2023

**ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΝΣΤΑΣΗ
ΤΟΥ ΕΓΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ**

A) ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

Βάσει του κατηγορητηρίου της πιο πάνω υπόθεσης, ο εγκαλούμενος δικηγόρος αντιμετωπίζει 3 (τρεις) κατηγορίες οι οποίες αφορούν παράβαση του άρθρου 17(1) του Περί Δικηγόρων Νόμου (Κεφ. 2) και των περί Δεοντολογίας των Δικηγόρων Κανονισμών άρθρα 3-11, 33 (1) έως (13) και 41.

Κρίνουμε σκόπιμο να μην παραθέσουμε τις λεπτομέρειες των κατηγορητηρίων αλλά εν τάχει να αναφερθούμε στο ότι ο Εγκαλούμενος Δικηγόρος βρίσκεται αντιμέτωπος με κατηγορίες οι οποίες αφορούν συμμετοχή του ίδιου σε δικαστικές διαδικασίες στις οποίες, όπως ισχυρίζεται ο παραπονούμενος διά μέσω των δικηγόρων του, προέβη σε ψευδής και παραπλανητικές πληροφορίες με σκοπό να αποκρύψει την αλήθεια ενώ συνομώτησε και με τρίτα πρόσωπα με σκοπό να μεταβιβαστούν και να αποξενωθούν μετοχές που ανήκαν στον παραπονούμενο σε τρίτα πρόσωπα. Οι αποδιδόμενες στον Εγκαλούμενο ενέργειες παραπέμπουν στο έτος 2017, η καταγγελία έγινε στο πειθαρχικό συμβούλιο στις 15/07/2019 και το κατηγορητήριο ετοιμάστηκε τον Απρίλιο του 2022.

Ο Εγκαλούμενος Δικηγόρος εμφανίστηκε ενώπιον μας στις 22/09/2023 για απάντηση στις κατηγορίες και προτού προβεί σε απάντηση υπέβαλε προδικαστική ένσταση η οποία συνοψίζεται ως εξής:

Η παρούσα διαδικασία θα πρέπει να ακυρωθεί και/ή το κατηγορητήριο να απορριφθεί καθότι το Πειθαρχικό Συμβούλιο είναι Καθ' ύλην αναρμόδιο να εξετάσει το αδίκημα το οποίο καταλογίζεται στον εγκαλούμενο ένεκα του ότι δεν ασκεί πλέον το επάγγελμα του δικηγόρου και έχει συνταξιοδοτηθεί από την 01/09/2020. Ενόψει του ότι το άρθρο 2 του Περί Δικηγόρων Νόμου αναφέρεται σε άσκηση δικηγορίας και ενόψει του ότι ο εγκαλούμενος δικηγόρος σήμερα δεν ασκεί δικηγορία θα πρέπει η υπόθεση να απορριφθεί από το στάδιο αυτό. Το γεγονός ότι κατά τον επίδικο χρόνο που αποδίδεται στον εγκαλούμενο δικηγόρο ενέργεια ασυμβίβαστη ως προς το επάγγελμα του δικηγόρου, ο εγκαλούμενος δικηγόρος ασκούσε δικηγορία, ο Εγκαλούμενος ανέφερε ενώπιον μας ότι δεν αλλάζει την ουσία της προδικαστικής του ένστασης αφού το Πειθαρχικό Συμβούλιο θα κληθεί σήμερα να εκδικάσει την υπόθεση με τα σημερινά δεδομένα και αυτά θα πρέπει να αξιολογήσει.

Περαιτέρω, συνεχίζοντας ο Εγκαλούμενος, ισχυρίστηκε ότι υπήρξε αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην προώθηση της υπόθεσης και στην βάση των ήδη εκδοθέντων αποφάσεων του Κλιμακίου μας αλλά και των δεκάδων αποφάσεων των Δικαστηρίων τα οποία πραγματεύονται το εν λόγω ζήτημα, θεωρεί ότι η υπόθεση θα πρέπει να απορριφθεί από το στάδιο αυτό εφόσον ήδη έχει επηρεαστεί το δικαίωμα του σε δίκαιη δίκη ενόψει της αδικαιολόγητης καθυστέρησης η οποία έχει παρατηρηθεί.

B) ΝΟΜΙΚΗ ΠΤΥΧΗ

Η πειθαρχική διαδικασία εναντίον δικηγόρου και η ακρόαση της εκάστοτε υπόθεσης ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου, διεξάγεται κατά το δυνατό με τον ίδιο τρόπο όπως η ακρόαση ποινικής υπόθεσης που εκδικάζεται συνοπτικά (**Αναφορικά με το άρθρο 17(4) του Περί Δικηγόρων Νόμου Κεφ. 2 και Αναφορικά με τον Μ.Π. Δικηγόρο**, Πειθαρχική Έφεση 2/2010, (2012) 1 ΑΑΔ 2598).

Αποτελεί βασική αρχή, ότι στις υποθέσεις πειθαρχικής φύσης, θα πρέπει να τηρούνται οι Αρχές της Φυσικής Δικαιοσύνης, όπως προνοούνται στο Σύνταγμα, στον περί των Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμο, Ν. 158(Ι)/1999, καθώς και στο Άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (δικαίωμα διασφάλισης διεξαγωγής Δίκαιης Δίκης).

Το άρθρο 17 (2) (δ) προβλέπει τα πιο κάτω σε σχέση με καταγγελία προσώπου εναντίον δικηγόρου και ειδικότερα:

« 17 (2) Έναρξη της διαδικασίας για επιβολή οποιασδήποτε από τις ποινές που προνοούνται στο εδάφιο (1) δύναται να γίνει:

(α) από το Πειθαρχικό Συμβούλιο αυτεπάγγελα·

(β) από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας·

(γ) κατόπιν καταγγελίας προς το Πειθαρχικό Συμβούλιο από οποιοδήποτε δικαστήριο ή από το Συμβούλιο του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου ή από Επιτροπή Τοπικού Δικηγορικού Συλλόγου·

(δ) με αίτηση οποιουδήποτε προσώπου που έχει παράπονα από τη διαγωγή του δικηγόρου, κατόπιν άδειας του Πειθαρχικού Συμβουλίου.» (Η υπογράμμιση είναι δική μας).

Κρίσιμο σε αυτό το σημείο είναι να παρατεθεί από το άρθρο 2 του Περί Δικηγόρων Νόμου η ερμηνεία των όρων «ασκείν την δικηγορίαν», «δικηγόρος» και «δικηγόρος ο οποίος ασκεί το επάγγελμα». Η Ερμηνεία των όρων αυτών, ως αυτή καθορίζεται στο άρθρο 2 του Νόμου, καθορίζει και την Καθ' ύλην αρμοδιότητα του Πειθαρχικού Συμβουλίου να επιλαμβάνεται υποθέσεων που αφορούν δικηγόρους. Ειδικότερα:

« Ερμηνεία

2. (1) Στο νόμο αυτό εκτός αν από το κείμενο προκύπτει διαφορετική έννοια:

.....

"ασκείν την δικηγορίαν" σημαίνει-

(i) την εμφάνιση ενώπιον οποιουδήποτε Δικαστηρίου για διεξαγωγή διαδικασίας εκ μέρους οποιουδήποτε προσώπου ή της Δημοκρατίας·

(ii) την παρασκευή ή μελέτη οποιουδήποτε δικογράφου εκ μέρους πελάτη·

Για τους σκοπούς της παραγράφου αυτής "δικόγραφο" περιλαμβάνει κάθε έγγραφο που καταχωρίζεται στο δικαστήριο και αποτελεί μέρος της δικογραφίας αλλά δεν περιλαμβάνει έκθεση εμπειρογνώμονα ή κατάθεση μάρτυρα που περιέχει έκθεση γεγονότων

(iii) την ενέργεια εγγραφής εμπορικών σημάτων ή διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας και την εμφάνιση ενώπιον οποιασδήποτε διοικητικής αρχής για τους προαναφερόμενους σκοπούς·

(iv) τη σύνταξη, αναθεώρηση, τροποποίηση οποιουδήποτε ιδρυτικού εγγράφου ή καταστατικού εταιρείας κάθε μορφής ή οποιασδήποτε αίτησης, έκθεσης, δήλωσης, ένορκης δήλωσης, απόφασης ή άλλου εγγράφου που σχετίζεται με τη σύσταση, εγγραφή, οργάνωση, αναδιοργάνωση ή διάλυση οποιουδήποτε νομικού προσώπου·

(v) τη νηολόγηση πλοίων και τη σύνταξη κάθε εγγράφου που αναφέρεται στη σύσταση, μεταβίβαση, αλλοίωση ή κατάργηση κάθε δικαιώματος επί πλοίου καθώς και την εμφάνιση ενώπιον αρμόδιας αρχής για το σκοπό αυτό·

(vi) τη γνωμάτευση σε κάθε νομικό θέμα που υποβάλλεται στο δικηγόρο·

(vii) τη σύνταξη ή μελέτη οποιουδήποτε εγγράφου που καταχωρίζεται στο Δικαστήριο για σκοπούς διαχείρισης δυνάμει του περί Διαχείρισης Περιουσιών Αποβιωσάντων Νόμου·

“Δικηγόρος” σημαίνει πρόσωπο το οποίο είναι εγγεγραμμένο ως δικηγόρος, δυνάμει του Νόμου αυτού ή οποιουδήποτε σχετικού νόμου που ίσχυσε προγενέστερα·

“Δικηγόρος ο οποίος ασκεί το επάγγελμα” σημαίνει δικηγόρο ο οποίος αποκτά το δικαίωμα άσκησης του δικηγορικού επαγγέλματος δυνάμει των διατάξεων του εδαφίου (1) του άρθρου 11 και ο οποίος έχοντας ως κύριο επάγγελμα την άσκηση του δικηγορικού επαγγέλματος, προσφέρεται ως έτοιμος να το ασκήσει και περιλαμβάνει Νομικό Λειτουργό ο οποίος είναι δικηγόρος και Δημόσιο Κατήγορο ο οποίος είναι δικηγόρος και υπάγεται στη Νομική Υπηρεσία από την ημέρα του διορισμού του.» (Οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας).

Περαιτέρω, σε συνέχεια των πιο ερμηνειών, σχετικό είναι το άρθρο 15 του Περί Δικηγόρων Νόμου το οποίο καθορίζει την Καθ’ ύλη αρμοδιότητα του Πειθαρχικού Συμβουλίου. Ειδικότερα:

«Πειθαρχική ευθύνη δικηγόρου, κλπ.

15. Κάθε δικηγόρος είναι λειτουργός της δικαιοσύνης και υπέχει πειθαρχική ευθύνη και υπόκειται στην πειθαρχική διαδικασία που προνοείται στο Μέρος αυτό.»

Στην βάση των πιο πάνω και ειδικότερα των προνοιών των επίδικων άρθρων, θα προχωρήσουμε με εξέταση της προδικαστικής ένστασης του συνηγόρου του εγκαλουμένου ως αυτή τέθηκε ενώπιον μας. Σημειώνεται ότι το άρθρο 15, παρέχει Καθ’ ύλην αρμοδιότητα στο Πειθαρχικό Συμβούλιο να εξετάζει πειθαρχικά αδικήματα δικηγόρων και ως εκ τούτου προσώπου το οποίο είναι εγγεγραμμένος ως δικηγόρος δυνάμει του Περί Δικηγόρων Νόμου ή άλλου Νόμου.

Στην υπόθεση **Δημοκρατίας ν Ηλιαδη** έχει επιβεβαιωθεί η διαχρονική βασική αρχή της νομολογίας ότι τα Δικαστήρια έχουν τη διακριτική ευχέρεια να αναστείλουν ή να απορρίψουν μια υπόθεση όταν αυτή αποτελεί κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας. Παραθέτουμε το σχετικό απόσπασμα:

«Αποτελεί αξίωμα του Δικαίου ότι υπέρτατο καθήκον του Δικαστηρίου είναι η προώθηση της Δικαιοσύνης και η παρεμπόδιση πρόκλησης αδικίας. Στο πλαίσιο του προαναφερθέντος καθήκοντος έχει αναγνωριστεί, με πάγια νομολογία, ότι το Δικαστήριο έχει σύμφυτη εξουσία αναστολής ή απόρριψης υπόθεσης για κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας όταν αυτή απολήγει σε καταπίεση ή δυσμενή επηρεασμό του αντιδίκου. Υπό την προϋπόθεση όμως ότι, επειδή η υπό αναφορά εξουσία συνιστά κατ’ εξαίρεση δικαιοδοσία, η άσκηση της πρέπει να γίνεται με περίσκεψη και φειδώ και μόνο στις περιπτώσεις που διαπιστώνεται ότι η συνέχιση της διαδικασίας θα προκαλέσει έκδηλη αδικία στο πρόσωπο που επικαλείται την κατάχρηση, το οποίο έχει και το βάρος

απόδειξης της κατάχρησης βάσει του ισοζυγίου των πιθανοτήτων. Σχετική επί του θέματος είναι η απόφαση της Πλήρους Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση **Χαραλαμπίδης ν. Κωμοδρόμου** (2002) 2 Α.Α.Δ. 522 όπου γίνεται ευρεία επισκόπηση της μέχρι τότε κυπριακής και αγγλικής νομολογίας και η οποία - μαζί με την απόφαση στην υπόθεση **Διευθυντής των Φυλακών ν. Περέλλα** (1995) 1 Α.Α.Δ. 217 - θεωρείται σταθμός για το ζήτημα. Σε βαθμό που οι νομολογιακές αρχές που αποκρυσταλλώθηκαν στην εν λόγω απόφαση να επαναλαμβάνονται σε όλες τις μεταγενέστερες αποφάσεις. Όπως στις **Εμπεδοκλής κ.α. (Αρ.3)** (2009) 1 Α.Α.Δ. 529, **Μεταφορές Ν. Γερολέμου Λτδ ν. Αδελφοί Πεκρής (Γενικές Επιχειρήσεις) Λτδ κ.α.** (2013) 2 Α.Α.Δ. 591, **Σπύρου ν. Ξενή**, ECLI:CY:AD:2015:B742, Ποιν. Εφ. 223/2014 ημερ. 11.11.2015, **Κοινοτικό Συμβούλιο Παλαιομετόχου ν. Χριστοφίδης**, ECLI:CY:AD:2016:B137, Ποιν. Εφ. 4/2014 ημερ. 3.3.2016, **Παναγιώτου Λτδ ν. Plyntex Public Ltd κ.α.**, ECLI:CY:AD:2017:B291, Ποιν. Εφ. 11/2015 ημερ. 11.9.2017 και άλλες.»

Στην απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση με αρ. 1509/2009, **Σιακαλλή ν. Υπουργείου Εσωτερικών κ.ά.**, ημερομηνίας 21 Ιουνίου 2012 (http://www.cylaw.org/cgi-bin/open.pl?file=/apofaseis/aad/meros_4/2012/4-201206-1509_2009.htm), διαβάζουμε τα ακόλουθα αναφορικά με τον παράγοντα «εύλογο χρόνο»:

«Το εύλογο του χρόνου της δικαστικής διαδικασίας τόσο στις ποινικές όσο και μη ποινικές υποθέσεις, εξαρτάται από τα ιδιαίτερα περιστατικά της υπόθεσης. Δεν υπάρχει δογματικά καθορισμένο διάστημα. Παράγοντες που πάντοτε λαμβάνονται υπόψη είναι η πολυπλοκότητα της υπόθεσης, η συμπεριφορά του αιτητή και η συμπεριφορά των αρμοδίων διοικητικών και δικαστικών αρχών. Κανένας ειδικός παράγοντας δεν είναι καθοριστικός. Η ορθή προσέγγιση είναι, η εξέταση πρώτα των παραγόντων ξεχωριστά και μετά να υπολογιστούν οι σωρευτικές τους επιπτώσεις. Μολονότι, ειδικές περιπτώσεις αργοπορίας που βαρύνουν την πολιτεία μπορεί να μη φαίνονται εύλογες, δυνατόν να κριθούν εύλογες, αν οι πιο πάνω παράγοντες προσμετρήσουν. Δεν εφαρμόζεται οποιαδήποτε συγκεκριμένη αρχή αναφορικά με το χρονικό τούτο διάστημα, τουλάχιστον ρητά, όταν υπολογίζεται το εύλογο του χρόνου. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο απλά υπολογίζει το ίδιο το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Όταν δε το κάνει αυτό, πρέπει να έχει υπόψη του ότι το Άρθρο 6 απαιτεί μόνο τέτοια ταχύτητα η οποία θα είναι συμβατή με τον ορθό τρόπο απονομής της Δικαιοσύνης».

Στην υπό εξέταση περίπτωση, η υπέρμετρη καθυστέρηση προκάλεσε την εκκρεμότητα της πειθαρχικής διαδικασίας εναντίον της αιτήτριας και τη συνεπακόλουθη αβεβαιότητα στη διάγνωση τυχόν ευθύνης ενός ανώτερου διευθυντικού στελέχους στη Δημόσια Υπηρεσία για ένα αδικαιολόγητα μεγάλο χρονικό διάστημα το οποίο καταλογίζεται σε ανείπα καθυστέρηση, παραλείψεις και παρατυπίες από την πλευρά της διοίκησης.

Είμαι της άποψης ότι, υπό αυτές τις συνθήκες υπήρξε παραβίαση των συνταγματικών δικαιωμάτων της αιτήτριας και, επομένως, ευσταθεί και αυτός ο λόγος ακύρωσης.» (Η υπογράμμιση είναι δική μας).

Εάν παρήλθε υπέρμετρα μεγάλο χρονικό διάστημα από την έναρξη της διαδικασίας μέχρι και την απόφαση του πειθαρχικού οργάνου για επιβολή ποινής, αυτό δύναται να αποτελέσει λόγο για απαλλαγή από τις κατηγορίες τις οποίες ο πειθαρχικά διωκόμενος αντιμετωπίζει. Σχετική είναι η πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην **Αναθεωρητική Έφεση αρ. 47/14, 1. Συμβούλιο Εφέσεων Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης κ.ά. ν. Παναγή κ.ά.**, ημερομηνίας 25 Φεβρουαρίου 2021 (http://www.cylaw.org/cgi-bin/open.pl?file=/apofaseis/aad/meros_3/2021/3-202102-47-143.htm), όπου λέχθηκαν τα εξής:

«Το πειθαρχικά διωκόμενο άτομο έχει τα ίδια δικαιώματα που κατοχυρώνει το Σύνταγμα σε άτομα που δίδονται ποινικά (**Φιλίππου v. Πειθαρχικό Συμβούλιο (2000) 1 ΑΑΔ 1839, Μ.Χ. Δικηγόρος (2003) 1 ΑΑΔ 442**). Πέραν τούτου, η πειθαρχική διαδικασία εξομοιούται εν πολλοίς με την ποινική δίκη και σε ό,τι αφορά στις επιπτώσεις της εκκρεμοδικίας της επί της ζωής των κατηγορουμένων.

Το Άρθρο 30.2 του Συντάγματος, ταυτόσημο με το άρθρο 6.1 της ΕΣΔΑ, διασφαλίζει το δικαίωμα ενός κατηγορούμενου για διάγνωση της ποινικής ευθύνης εντός ευλόγου χρόνου. Η παραβίαση του δικαιώματος μπορεί να οδηγήσει, ανάλογα πάντα με τα ιδιαίτερα περιστατικά της υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια που νομολογιακά έχουν διαμορφωθεί (**Γενικός Εισαγγελέας v. Καπού (2004) 2 ΑΑΔ 127**), ακόμα και σε ακυρότητα της δίκης, εάν ως εκ της καθυστέρησης προκύπτει επηρεασμός του δικαιώματος της δίκαιης δίκης (**Ευσταθίου v. Αστυνομίας (1990) 2 ΑΑΔ 294, Γενικός Εισαγγελέας v. Ευσταθίου (2009) 2 ΑΑΔ 376**).

Ο προφανής σκοπός του Άρθρου 30.2 είναι η προστασία του κατηγορούμενου από υπερβολικές καθυστερήσεις, εφόσον, μεταξύ άλλων, δεν είναι δυνατόν ένας κατηγορούμενος να τελεί σε μακροχρόνια κατάσταση αβεβαιότητας για τη διάγνωση της ποινικής του ευθύνης, όπως υποδείχθηκε στην **Καπού** (ανωτέρω). Στην υπόθεση **Α.Η. Δικηγόρος (2004) 1 ΑΑΔ 254**, με αναφορά σε νομολογία του ΕΔΔΑ τονίστηκε η σημασία της απονομής της δικαιοσύνης χωρίς καθυστέρηση τέτοια που να θέτει σε κίνδυνο την αποτελεσματικότητα και την αξιοπιστία της.

Εν προκειμένω, στο τελικό αυτό στάδιο, δεν υπεισέρχονται βέβαια άλλοι αρνητικοί παράγοντες που συνήθως ακολουθούν την καθυστέρηση σε μια ποινική δίκη, όπως η απώλεια ή ο επηρεασμός της ποιότητας της μαρτυρίας, όμως παραμένει ως αντικειμενικό γεγονός η ιδιαίτερως μακρά καθυστέρηση και η συνεπακόλουθη ιδιαίτερως μακροχρόνια κατάσταση αβεβαιότητας ως στοιχείο που οδηγεί τελικά σε καταπιεστική (oppressive) μεταχείριση του κατηγορούμενου (**Καυκαρής v. Δημοκρατίας (1990) 2 ΑΑΔ 203**) και ανατροπή της έννοιας της δίκαιης δίκης. Όπως υποδείχθηκε στην **Χαραλαμπίδη v. Αστυνομίας (2004) 2 ΑΑΔ 330**:

«Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων δεν περιορίζεται στην πολυπλοκότητα της υπόθεσης και στη συμπεριφορά του κατηγορουμένου. Έχει αναφερθεί και σε άλλους παράγοντες. Ένας τέτοιος παράγοντας είναι το τι διακυβεύεται για τον κατηγορούμενο. Ως εκ τούτου χρειάζεται ειδική επιμέλεια σε υποθέσεις που αφορούν την απασχόληση του κατηγορουμένου ...».

Με βάση τα πιο πάνω συνοψίζουμε τις αρχές της Νομολογίας επί του θέματος ως εξής:

1. Στις πειθαρχικές διαδικασίες θα πρέπει να τηρούνται οι βασικές αρχές της φυσικής δικαιοσύνης. Ανάμεσα σε αυτές είναι και η αρχή της ολοκλήρωσης της υπόθεσης μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα.
2. Εάν έχει παρέλθει υπέρμετρα μεγάλο διάστημα από την έναρξη της διαδικασίας μέχρι την απόφαση για επιβολή ποινής, αυτό μπορεί να αποτελέσει λόγο για απαλλαγή του πειθαρχικά διωκόμενου.
3. Υπέρμετρη καθυστέρηση στην εκδίκαση της υπόθεσης μπορεί επίσης να αποτελέσει λόγο για μετριασμό της ποινής.

4. Σε κάθε περίπτωση, η καθυστέρηση για να είναι καθοριστικής σημασίας, θα πρέπει να αποδεικνύεται ότι έχει επηρεάσει δυσμενώς τα δικαιώματα του επηρεαζόμενου. Αυτό συμβαίνει είτε όταν επηρεάζεται π.χ. η μαρτυρία ή η υπεράσπιση του πειθαρχικά διωκόμενου, είτε όταν αιωρείται για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα πάνω από τον πειθαρχικά διωκόμενο η απειλή της καταδίκης (π.χ. υπέρμετρα μεγάλο χρονικό διάστημα από την ολοκλήρωση της υπόθεσης μέχρι την έκδοση απόφασης).

Γ) ΕΞΕΤΑΣΗ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΕΝΣΤΑΣΗΣ ΕΓΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ

Όπως έχει ειπωθεί και στην εισαγωγή πιο πάνω, ο Εγκαλούμενος Δικηγόρος αντιμετωπίζει 3 κατηγορίες δυνάμει υποβολής παραπόνου στο Πειθαρχικό Συμβούλιο ημερομηνίας 15/07/2019. Το κατηγορητήριο ετοιμάστηκε το 2022 και οι επίδικες πράξεις οι οποίες αποδίδονται στον Εγκαλούμενο αφορούν το έτος 2017.

Στην βάση των πιο πάνω, αποτελεί παραδεκτό γεγονός, ότι το κατηγορητήριο καταχωρίστηκε το 2022, έτος κατά το οποίο ο Εγκαλούμενος δικηγόρος είχε συνταξιοδοτηθεί, δεν ασκούσε δικηγορία και δεν ενέπιπτε εντός του όρου της ερμηνείας «Δικηγόρος».

Από τα ενώπιον μας γεγονότα είναι ξεκάθαρο ότι κατά το έτος 2022, έτος ετοιμασίας του κατηγορητηρίου της υπόθεσης, ο Εγκαλούμενος Δικηγόρος δεν ήταν δικηγόρος εν τη εννοία του Νόμου, δεν είχε ανανεωμένη άδεια ασκήσεως επαγγέλματος και δεν ασκούσε δικηγορία. Το γεγονός ότι του αποδίδονται πράξεις περιόδου στην οποία ασκούσε δικηγορία δεν μπορεί να θεραπεύσει το γεγονός ότι σήμερα, το Πειθαρχικό Συμβούλιο των Δικηγόρων, δεν έχει ενώπιον του ένα δικηγόρο εν τη εννοία του Νόμου και ως εκ τούτου εκφεύγει των αρμοδιοτήτων του για εξέταση τυχόν αξιόποινης συμπεριφοράς του και κατ' επέκταση σε περίπτωση τυχόν καταδίκης την επιβολή ποινής.

Την ίδια στιγμή, κρίνουμε ότι ιδιαίτερα σημαντικό είναι και το ζήτημα της καθυστέρησης στην προώθηση της υπόθεσης. Για ένα παράπονο του 2019, ετοιμάστηκε κατηγορητήριο το 2022 και ορίστηκε για απάντηση για πρώτη φορά στις 22/09/2023. Η καθυστέρηση η οποία έχει παρατηρηθεί είναι αδικαιολόγητη και πρέπει να σημειωθεί ότι καλείται το 2023, 6 και πλέον χρόνια μετά τα κατ' ισχυρισμό αποδιδόμενα σε αυτόν πειθαρχικά αδικήματα, να απαντήσει στις κατηγορίες που αντιμετωπίζει χωρίς να υπάρχει καμία δικαιολογία για την καθυστέρηση στην προώθηση της διαδικασίας. Η όλη καθυστέρηση η οποία έχει παρατηρηθεί έχει επηρεάσει δυσμενώς τα δικαιώματα του Εγκαλουμένου κάτι το οποίο έχει σημειωθεί εκ νέου στην πολύ πρόσφατη απόφαση του ΕΔΑΔ με αριθμό 16783/2020 ημερομηνίας 23/05/2023 Ηροδότου κατά Κύπρου όπου το Δικαστήριο αποφάσισε ότι καθυστέρηση 4,5 ετών σε διαδικασία ιδιωτικής ποινικής δίωξης αποτελεί παράβαση του άρθρου 13 (δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας) σε συνδυασμό με το άρθρο 6 (1) και παράβαση του άρθρου 6(1) (δικαίωμα σε δίκη εντός ευλόγου χρόνου) της ΕΣΔΑ επιδικάζοντας αποζημίωση για ηθική βλάβη ύψους €4.200,00.- στον προσφεύγοντα.

Όλο αυτό το χρονικό διάστημα ο Εγκαλούμενος ζούσε με την αγωνία της έκβασης της παρούσας υπόθεσης. Στο μεσοδιάστημα, όπως ο Εγκαλούμενος ανέφερε ενώπιον μας, έχουν αλλάξει οι προσωπικές και επαγγελματικές του συνθήκες εφόσον έχει συνταξιοδοτηθεί από την 01/09/2020. Αποτελεί γεγονός ότι η καθυστέρηση στην προώθηση της υπόθεσης είναι καταφανής. Το γεγονός ότι για μία υπόθεση με μαρτυρικό υλικό το οποίο ήταν στην κατοχή του Πειθαρχικού Συμβουλίου εδώ και 4 έτη, ετοιμάστηκε κατηγορητήριο το 2022 και ορίστηκε για απάντηση τον Σεπτέμβριο του 2023 δεν μπορεί να οδηγήσει σε οποιοδήποτε άλλο αποτέλεσμα από την επιτυχία της προδικαστικής ένστασης. Ο χρόνος ο οποίος έχει διαρρεύσει δεν δικαιολογείται και η αδράνεια της αρμόδιας αρχής δεν μπορεί να θεραπευθεί.

Δ) ΚΑΤΑΛΗΞΗ

Κάτω από το σύνολο των πιο πάνω περιστάσεων, τα οποία προκύπτουν μέσα από τα γεγονότα ως αυτά έχουν αναφερθεί πιο πάνω, καταλήγουμε ότι η προδικαστική ένσταση του εγκαλουμένου θα πρέπει να πετύχει και ως εκ τούτου η υπόθεση απορρίπτεται και ο Εγκαλούμενος απαλλάσσεται από τις κατηγορίες τις οποίες αντιμετωπίζει.

Η απόφαση μας είναι ομόφωνη.

Το παράβολο καταπίπτει προς όφελος του Πειθαρχικού Συμβουλίου.

ΞΕΝΙΟΣ Λ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

.....

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΖΟΠΠΟΣ

.....

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

.....